

у едни мои роднини и назаемъ зехъ нѣщо! И ханджията не дава ни креватъ, ни ястие — свѣщъ кой му дири? Пакъ ми каза отзарана да си излѣзя, че щѣлъ да поправа нѣщо стаята. Отднесъ азъ остаямъ на улицата. Ей-тукъ довчера ще се търкалямъ на широко и на хладъ. „Дай, каже, баримъ половината длѣжимо“! — „Да имамъ, всичко ще ти изплатя честно и почтено!“ — му казахъ. И тѣй, и тѣй го убѣждавахъ, — не склания. Оплаква се че мнозина му отвлѣкли доста пари. Поне на бабичката, сиротинята, дѣто ми пра ризата, не можавъ да дамъ гроша. Чизмитѣ ми отдолѣ изтѣнѣха, та станаха като турски местюве, или черкезки обуца, щапамъ като котка. Като на проклетия, натисналъ ме е страшенъ гладъ: изгладнялъ съмъ като влѣкъ, бихъ изялъ единъ волъ! И въ живота си не помня такова нѣщо.

Къмъ дружината се присѣдини едно сухо-черно, 22—24 годишно момче, охтичаво на видъ и сѣщо изпокъсано. Видѣше се, че и то бѣше отъ нея, защото спокойно седна върху единия край на канапето, наведе тѣжно глава къмъ земя и се умисли, безъ да проговори дума нѣкому, или другъ — нему, или пѣкъ, най-сетнѣ, Караормановъ да прѣкъсне дългата си рѣчь. Негова милость бѣше нѣкога секретаръ при окръженъ управителъ, а послѣ изключенъ за партизанство: обвиняваха го, че билъ издалъ на опозицията нѣкакви правителствени тайни. Сега той, разбира се, бѣше явенъ непримиримъ опозиционеръ. Ний ще го наричаме Черното: тѣй интимно го наричаха и другаритѣ му.

— За храна и тѣй, и тѣй — прѣкъсна той най-сетнѣ Караорманова, ама за тютюнъ съмъ каталясалъ. Ще трѣгна вече угаряци да събирамъ по пѣтя, но и тѣхъ пуститѣ циганчета не оставятъ. Одевѣ, като ми нувахъ край единъ голѣмецъ-приятелъ, лѣхна ме дѣхътъ отъ хаванската му пура, та ми потекоха лигитѣ. Дойде ми да го хвана за гушата и да го опъртосамъ въ земята... Бай Тодоре, много ти здраве отъ твоя министъръ. Срѣцнахъ го и ме изгледа като... И азъ си не поплювамъ на рѣцѣтъ — отвърнахъ му съ сѣщото.